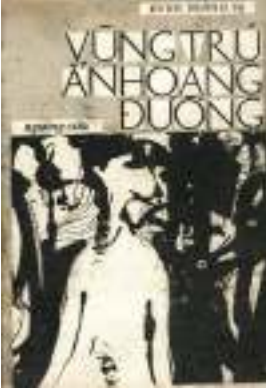

VÙNG TRÚ ẮN HOANG ĐƯỜNG

Dynh Hoàng Sa

Vùng Trú Ẩn Hoàng Đường
thơ Dynh Hoàng Sa
Bìa Đinh Cường
nhà xuất bản Ngưỡng Cửa
phát hành năm 1969

Vén Lờ Sa Mù

Con phố nhỏ từng vĩa hè loang-lổ
Đón âm-thanh rời-rã bước vu-vơ
Trong nắng sớm băng-khuâng chiều rạng rỡ
Tùng đêm sương bàng bạc lớp sao mờ

Đôi dấu hỏi lân-tinh còn thoáng hiện
Trong âm-u tiềm-thức đặc sa-mù
Niềm hót-hoảng thủy-triều âm bãi lạnh
Chiều thu tàn trong ánh mắt hoang vu

Vấn dấu hỏi từng vụt tan vụt hiện
Con sóng ngầm khua đáy biển ưu-tư
Nẻo vô-định hư không và giới hạn
Cánh bèo hoang lơ-lửng cuối đồng chua

Khi sóng gió chợt bùng cơn phẫn-nộ
Sẽ còn chi dù bọt biển xanh-xao
Sẽ còn chi dù khiêm nhường ngấn lệ
Sẽ còn chi dù lá cỏ lao-xao

Và mái tóc liễu-traï huyền-hoặc ấy
Còn lung-linh vùng ảo-giác hoang đường
Đề trang-điểm khu vườn trơ cỏ cháy
Dù xa khơi như dĩ-vãng phai tàn

Chợt ngoảnh lại bãi sầu heo-hút gió
Mơ hồ in đôi dấu vết sơn ca

Con phố nhỏ mùa xuân về bờ-ngõ
Lặng âm-thanh tàn-tạ bước hư-vô

Niềm Tuyệt Vọng Nhân Hai

Mỗi lần anh dùng nhiều hồng huyết cầu rút từ mạch sống mình trộn với chất trắng chất xám của não tùy cùng hơi ấm trong buồng phổi và ra lệnh trái tim khiêu vũ những bước khi chậm khi cuồng loạn theo nhịp điệu hình ảnh âm thanh kỳ ảo từ hư vô hiện hình từ-ngữ, em đều nũng-nịu lắc đầu em không thấy gì, không hiểu gì thơ anh.

Anh càng thất vọng hơn em, nhiều khi muốn quăng giấy bút vào ngọn lửa làm tên lái buôn hoặc hùng hồn đả đảo hoan hô gào thét những danh từ bánh vẽ nhưng biết mình lừa gạt chính mình nên yên lặng nhìn em kiêu diễm sang sông, âm thầm tiếp tục làm phù thủy ngôn từ một nghề giảm thọ mà phần thưởng là xơ xác cô đơn và sự khinh khi của người đời

Làm sao thơ anh có thể rõ ràng giản-dị hơn khi vạn vật lòng người cuộc đời vô cùng bí ẩn thâm u ngoài khả năng trừu-tượng của mỗi ký hiệu âm thanh, cũng như qua khoảng cách ngắn ngủi của trái tim sao không luôn luôn có một nhịp cầu cho trần gian sẽ là thiên-đàng nước mắt lênh bênh bọt biển nụ cười

Cũng như lịch sử quê hương đảng phái chủ -nghĩa phân chia vĩ-tuyên căm thù tín ngưỡng chiến tranh tự-do dân chủ nô lệ giải phóng chém giết đồng bào cách mạng đảo chánh hoan hô đả-đảo lãnh-tụ độc-tài anh hùng phiến loạn vân vân và vân vân....

Làm sao vẽ được chân dung thời đại chúng ta với đầy đủ mặt mày râu tóc môi cằm ngay ngắn cân phân cho hậu thế hình dung rõ ràng nếu không là một quái vật thần thoại kinh dị ngoài sức tưởng tượng loài người

Anh đang cố thực hiện bức chân dung đó nhưng thấy mình bất lực thiếu khả năng lập thể siêu thực cần thiết sáng tạo trung thực bản sắc hỗn độn dị hình sơ khai làm sao đồng thời có thể vừa lòng em, niềm tuyệt vọng của anh vì thế nhân hai nhân hai.

Bùi Ngùi

Dù với hai bàn tay
Nhưng người ơi mười ngón nhỏ khô gầy
Dù với một hình hài
Nhưng hèn mọn nhấm xương cằn gổ mục
Mà lũ một thời-gian vô-hình gặm nhấm từng giây
Tôi phải đứng trên nhịp cầu rạn vỡ
Bên dòng sông đầy xác vữa rong rêu
Để chứng kiến những mùa cây rụng lá
Trong linh hồn điêu hùi
Một đêm mưa âm thầm
Có vì sao bé nhỏ
Chợt rơi vào dòng sông

Hai bàn tay mười ngón trơ-vơ
Với chân-thân hèn mọn

Đôi mắt sâu choáng váng trong tim
Một tiếng nứt trong tim
Bỗng âm-vang lay động cả linh-hồn

Nhịp cầu không rũ xuống
Để tôi tìm trong đáy nước thâm-u
Những mảnh vỡ của vì sao bạc mệnh
Quàng lên vai làm kỷ niệm mai sau

Vời Vợi

Người ơi người ơi
Bây giờ đối thoại
Một khoảng không gian
Tầm tay vời vợi
Thực tại hoang đường
Mơ hồ dấu hỏi
Trên mắt trên môi
Vời niềm khắc khoải
Vùng hồn chơi vơi
Thiên-thần tội-lỗi
Một kiếp lưu-đày
Khắc thành dấu hỏi
Trên lưng cuộc đời
Thôi đừng mong mỏi
Mùi hương xa vơi

Mỗi lần dần thân
Vào miền đất cảm
Một lần ăn-năn
Tim hần vết rạn
Vẫn còn lên men
Niềm yêu thâm lặng
Khuôn mặt cô-đơn
Im-lìm xuất-hiện
Chiếm giữ linh hồn
Mong gì thoát khỏi
Vùng lưới bao-la
Con mồi đã mồi
Cũng đành xót xa
Ru niềm tê dại
Đôi lời nhã-ca
Người ơi người ơi
Nụ cười mệt-mỏi
Khuôn mặt cô-đơn
Suốt đời gằn gửi

Người ơi người ơi
Sương mờ diêu-vợi
Khuôn mặt nổi buồn
Riêng nguồn an-ủi

Hương Cỏ

Trong tăm tối nẻo đường hầm khúc khuỷu
Dẫn loanh quanh vào vực thăm hư-vô
Đã linh-cảm mơ-hồ sương lạnh-lẽo
Còn ưu-tư hoa phù-thế băng quơ
Mắt giun dế muôn âm thâm nhắm lại
Đưa bàn tay củi mục xám xanh này
Mặc chúa tể loài côn- trùng hư-hoại
Dẫn vào phiên đoán xử một trò chơi
Nổi ghê tởm như một loài họa phẩm
Làn hương thơm hoen-ố vị tanh hôi
Tóc xanh thắm bỗng thay màu mốc ẩm
Nụ hoa đầu úng héo giữa cảnh tươi
Còn một chút ngọt-ngào trong đáy cốc
Đem nhúng vào ao nước đục bùn nâu
Cho tron vẹn một cánh bèo cô-độc
Ném vào thêm bi đát cả môi sầu
Nhưng khổ nỗi chút gì vô nghĩa đó
Chẳng hiền ngoan thân phận của loài rêu
Cũng xao-xuyến vì một mùi hương cỏ
Lòng biển sâu cuộn cuộn sóng dâng triều
Dù cơn lốc của ma quyền sắp dậy
Xin hãy cho nguồn rung cảm lưu đày
Được nhận thức no nê và run rẩy
Thú đau thương vắng mặt đã lâu ngày
Còn một chút máu hồng trong huyết quản
Cũng nguyện xin tô điểm ánh sao này

Giòng Sông Nước Lũ

Ôi giòng sông nước lũ
Thoáng nghe gì hôm nay
Một lời tim tha thiết
Qua đôi mắt loài nai
Ngước nhìn lên ngơ-ngác
Và tiếng gọi âm vang
Chìm sâu vào khoảng trống
Của vô cùng thời gian

Ôi giòng sông nước lũ

Xuôi nguồn trôi miên man
Những lá vàng rơi tả
Những cành nhánh khô cằn
Những hoa bèo lá cỏ
Xuôi giòng trôi miên man

Ôi giòng sông nước lũ
Thân độc hành gian lao
Những tháng ngày hoang lạnh
Không hình bóng trăng sao
Ôi giòng sông cay đắng
Trong sương mù lãng quên

Ôi giòng sông nước lũ
Nguồn vô tư phương nào
Mảng phù sa quạch đỏ
Cũng xóa vữa tanh tao
Làm hoen lòng sông nhỏ
Ôm trọn niềm thương đau

Phiêu Du

Khởi đi từ bến ga đầu
Hoa thơ ấu rụng ven cầu thời gian
Đến khi vào giữa mùa xuân
Ngác-ngơ nhìn cảnh điêu tàn cỏ cây
Phương xa mờ mịt ngàn mây
Biển dâu sông núi cau mày ưu-tu
Hai tay mười ngón xương khô
Bãi hoang cát lạnh sương mờ trắng đêm
Hoài mong một chút êm đêm
Gót chân nhẹ gõ lên thềm tâm-tu
Nhưng nào phai nét hoang sơ
Tháng năm tàn-tạ thờ ơ sao đành
Để anh tiếp cuộc hành trình
Với men khát vọng với hình cỏ lau
Ra đi dù chẳng về đâu
Chút rêu xanh cũng ngọt ngào cô đơn
Hãy lau giòng lệ oán hờn
Để anh quên lãng cơn buồn chán thân

Hãy Thấp Dùm Tôi

Hãy thấp dùm tôi một mặt trời
Bình minh rực-rỡ lên từ biển

Suối âm loài cây cỏ ngậm-ngùi

Hãy thấp dùm tôi một mặt trăng
Ánh vàng son phấn niềm tin âm
Và nụ cười trên mặt má nhẵn

Hãy thấp dùm tôi đủ ánh sao
Mong còn ý thức ra trời đất
Và biết mình chưa đến nỗi nào

Hãy thấp dùm tôi một ngọn đèn
Ghế bàn sách vở ngưng buồn tủi
Mở mắt nhìn nhau trong nhá-nhem

Hãy thấp dùm tôi một ánh diêm
Đề trong giây phút lóe lên ấy
Nhìn vội đời trên một khoảng xem

Hãy đốt dùm tôi một đóm than
May ra hiện tại còn an ủi
Và bóng tương lai đỡ mịt-mùng

Một Công Trình Trên Cát

Pho tượng trong công-viên hồn tôi ánh sáng của tuổi trẻ tô những vẻ đẹp siêu-thực cho công trình trên bãi cát, người tín đồ ngoan đạo thường ngày đêm chiêm ngưỡng dung nhan thần tượng

Sau một đêm gió bão từ hành-tinh lạ trút xuống, hơi nước biển và cát trắng cũng chớp nhoáng biến pho tượng thành tro bụi bay khắp bốn Phương không để lại dù dấu chân sơn-ca hay của chim sâu

Đêm mùa trăng khuyết nặng nề cơn mê sáng khi bình minh tỉnh dậy ra cửa sổ nhìn công-viên, hồn mình thấy cỏ cây toi-bời rũ-rượi hình ảnh người trinh nữ tóc thề bị dày vò trong tay một gã cuồng dâm tàn bạo, bãi cát và mặt biển vẫn làm ngơ như không biết gì về sự mất mát kinh hoàng trong đêm

Và cỏ cây, cảnh vật tắm nắng mai dần tươi tỉnh, bãi cát và nước biển vẫn đưa nhau suốt nắng sương như không mệt mỏi, tất cả những viên gạch dù lạnh lặn hay sứt mẻ, dù đỏ tươi hay cháy sém đều tạo nên căn nhà cuộc đời dưới lượt hồ phẳng phiu, hơi chiếc lá tàn thu thôi đùng vó vẩn.

Lũ ma trôi kỷ-niệm cầm tay nhau khiêu-vụ những điều kỳ quặc chòn vòn trong ánh sáng bảy màu của sương mờ ảo-giác, nhiều khi chợt thấy mình lơ-lửng trong khoảng chân không choáng váng mời bạn nhìn vào giữa công-viên hoang phế

Ban tay thiên-tài siêu-việt đến đâu cũng không thể tái tạo một pho tượng thứ hai tuyệt-đối giống ảnh tượng của thời trình nguyên với những nét vung vét hồ-sơ đã một lần sụp đổ, nổi mẹt mồi phủ một lớp sương mù dai dẳng

Thời gian nhỏ từng giọt nước mắt nóng và nhiều máu trên khuôn mặt không gian buốt giá theo nhịp điệu từng chiếc lá vàng trong gió lộng và cuộc đời giống nước lũ không bao giờ chảy ngược, điều đó xin hỏi loài ve loài chim và lá của cây rừng, những nhân chứng vô tư một lời xác nhận

Vòng Hoa Tưởng Niệm

(để tưởng niệm cái chết của Nhật Linh ngày 7/7/1963)

Dù người đã lạnh lòng vĩnh biệt
Và tự mình chấm dứt
Cuộc hành trình gian lao
Vì những điều không được nói
Vì những điều không được làm
Những vết chân in vào thời gian
Như khắc sâu vào đá
Vĩnh viễn không mờ phai
Đã một lần hiện hữu
Như bóng người trong sương mù
Trong những buổi chiều vàng
Bàng bạc nắng thu mơ
Trên giòng sông thanh thủy
Người đã yêu đời yêu quê hương
Yêu tự do công lý
Bằng tất cả mọi chân tình
Người đã từng thiết tha
Anh phải sống
Nhưng cuối cùng người quay tơ cũng đành đoạn tuyệt
Con bướm trắng đã bay vào hư vô
Tuy không thể tuôn dài ngoài khước mắt
Nhưng giòng lệ vẫn âm thầm chảy ngược
Vào trong lòng cao cả mẹ quê hương
Người không chết không chết
Với những từ ngữ đơn sơ
Ướp hương thơm chân thành
Của những tâm hồn ngưỡng mộ
Xin kết thành vòng hoa tưởng niệm
Qua không gian thời gian
Kính cẩn quàng lên năm mộ văn nhân

Nét Buồn

Trên mặt hồ hiện tại
Làn nước im lìm xanh bóng mây
Giấc ngủ khá bình yên
Tàn cây khẻ thở dài
Từng đợt sóng còn lùa gọn nhẹ

Và nhạc buồn dĩ vãng dắt tay qua
Một buổi mai không tên
Vài giòng chữ bỏ quên tìm thấy
Tiếng gió buồn lao xao
Qua bãi lau hoang vắng tâm hồn
Và nét buồn thoang thoảng
Như một làn hương xa

Mâu Thuần

Một chiếc ly pha lê
Trong xanh màu áo tưởng
Vừa trượt khỏi bàn tay
Vỡ tan từng mảnh vụn

Tôi vừa tiếc vừa mừng
Mừng cô đơn trở lại
Một cần thiết nông cuồng
Vừa băng khuâng tiếc nuôi
Vi khát vọng con người

Cũng May

Cũng may giòng nước trôi đi
Ngàn sau còn luyến lưu gì bờ đâu
Cũng may thời khắc thay màu
Ngẩn ngơ tiếc nuôi loài sâu cuộc đời
Cũng may xuân mộng qua rồi
Nhưng mua trang lạnh bụi ngui ngong trong
Cung may tan ua ngan bong
Tran gian ngấm thoảng trong lòng sắc hương
Cũng may chim đã lên đường
Rừng thu hình ảnh còn vương bóng chiều
Cũng may còn cũng may nhiều
Vỡ tan khắc khoải niềm yêu hơn sầu
Đắng cay dồn hắt về sau
Ráng mà thực tế xô nhào lâu thơ

Nơi Im Lìm Mê Hoặc

Hãy cho anh bốn chân loài ngựa rừng
Vớ bờm lông can đảm
Ngựa sẽ băng qua tường rào chướng ngại
Nơi im lìm mê hoặc của hồn em
Dù gục ngã trong màn đen vô tận
Vẫn chân thành tạ ơn

Giọt sương diễm ảo của đau thương còn lại

Hãy cho anh đôi cánh của loài chim
Với tâm hồn phiêu lãng
Chim sẽ bay qua lưới cao voi voi
Nơi im lìm mê hoặc của hồn em
Dù sẽ rơi vào vực sâu thăm thẳm
Vẫn chân thành tạ ơn
Giọt sương diễm ảo của đau thương còn lại

Hãy cho anh những chiếc vi loài cá
Với lớp vảy ngông cuồng
Cá sẽ bơi qua vùng giá băng ghê rợn
Nơi im lìm mê hoặc của hồn em
Dù tan vào giòng hải lưu cuộn cuộn
Vẫn chân thành tạ ơn
Giọt sương diễm ảo của đau thương còn lại

Hãy cho anh nguồn nước mắt sơ khai
Với buồng tim nứt vỡ
Anh sẽ dẫn thân một lần vào cấm địa
Nơi im lìm mê hoặc của hồn em
Dù muốn nằm trong hỏa ngục kinh hoàng
Vẫn chân thành tạ ơn
Giọt sương diễm ảo của đau thương còn lại

Bài Đính Hôn

Giã từ con nước bình yên
Vui thân kiêu hãnh thanh niên miệt mài
Xơ rơ thân ngựa lạc loài
Lui miên thạch động u hoài lãng du
Hoang mang từng bước trong mù
Bến lau hiu quạnh vì vu điệu buồn
Với sâu mây khói chập chùng
Còn mong viễn tượng xanh nguồn yên vui
Vượt biên cương cũng bụi ngùi
Tìm khe suối ngọt hay vùi thương đau
Nhaàn du thôi vẫy tay chào
Vong giây trói buộc trước sau một lần
Tẻ vui thực phẩm dương trần
Đến phiên đành nhận khẩu phần nguôi ngoai

Trước Khúc Quanh Cường Bách Cuối Cùng

Qua từng đoạn đường từng trụ cây số của ầu thơ ề uột với một lần hấp hối mà đôi môi còn nhót nhép giọt mật hồi sinh vô lý như chính sự sống và cái chết

Qua từng đoạn đường từng trụ cây số của thiếu thời lang thang lánh mặt hung thần cung nỏ trong đôi khổ bệnh hoạn qua những thôn xóm điêu tàn đầy máu lửa và những giòng sông lênh bênh thi thể vô danh

Qua từng đoạn đường từng trụ cây số những ấn tượng hãi hùng làm nảy nở sinh sôi trong hồn loài nảm độc hoang mang trước viễn tượng bấp bênh vô vọng của con tàu sẽ nổ tung ở một địa điểm bất ngờ không tránh được

Qua từng đoạn đường từng trụ cây số âm thầm thân phận loài côn trùng
Hèn mọn mặc bàn tay lạnh lẽo của hư vô đón đợi con tau thời chiến không pháp phòng
phút giây hội ngộ quả mìn chôn ngầm trên lộ trình trước mặt

Qua từng đoạn đường từng trụ cây số, trước khúc quanh cưỡng bách cuối cùng mọc lên chướng ngại những hàng giây kẽm gai chằng chịt nổi bản khoả trước hiện tại trống trơn và ngày mai vô hình dung mà dừng lại là sa lầy tự hủy vùi vàng ngu xuẩn

Bầy thú dữ bệnh hoạn và chiến tranh vẫn nhe răng sẵn sàng phục kích con mồi thảm thương sống nơi thối thúc không ngừng của sự sống không thể chối từ cũng mãnh liệt như cái chết

Nhiều đoạn đường nhiều trụ cây số đã lùi xa bây giờ con mồi cũng đành bước qua vùng cấm địa như tên mù với nổi sáng suốt vô ích theo sức thoi miên kỳ lạ từ ánh mắt và lời ru huyền hoặc.

Làm sao con mồi có thể chối từ chén độc dược ngọt ngào hương quyến rũ với nụ cười liêu trai mới mọc trên đường về vùng lãng quên hàng cửu

Nhịp Tim Gõ Cửa

Mọi chúng ta là một niềm hồi tiếc
Của giọt sương mai im lìm bốc hơi
Mọi chúng ta là một hành tinh lạnh lẽo
Tự quay quanh quỹ đạo chính mình
Và quay quanh một mặt trời xa lạ
Trong khoảng trống mênh mông
Của vì sao khuya âm thầm
Băng vào bên kia màn đêm hư vô
Bằng ảo tưởng lung linh muôn mau
Trên hai cánh đại bàng phiêu lãng
Của tuổi trẻ ngông cuồng
Dưới sức nóng hừng lên như lửa cháy rừng
Của khát vọng vô biên
Sỏi đá nổ thành hoa ảo mộng
Hai cánh cửa mở vào thiên đường

Qua ngõ mắt
Mười ngón tay đan thành chiếc võng nhung êm
Tóc giăng màn mưa nắng đậu trên cao
Nguồn tươi mát từ đôi môi đầm ấm
Hạnh phúc nào không vương mùi sự chết
Một thuở bơ vơ giữa chùng mê lộ
Giọt sương có đau thương
Vẫn nâng niu làm thực phẩm thơm ngon
Dù một mai sẽ tan vào màn đen bao la
Bên kia bờ diêu vợi
Vẫn khát khao một lần tham dự
Hội hoa đăng của các vì sao
Vẫn tha thiết một lần uống cạn
Chén bi đát thoảng mùi hương quyến rũ
Rồi bình yên trong giấc ngủ u miên
Trong đáy mộ thời gian muôn đời

Vùng Trú Ẩn Hoang Đường

Bây giờ mùa xuân hay mùa hạ, trên con đường mơ hồ khởi điểm và vùng yên nghỉ, tôi cất vãn tôi cùng những thần linh câm nín như lũ ốc thời gian không cần biết trả lời kinh ngạc chạy khắp miền tâm linh.

Tất cả những cánh cửa tôi gõ vào đều bung bít niêm bí ẩn như thần chết với cái nhìn tinh quái từ vùng bóng tối không rời con mồi, thôi mảy cứ lạnh lùng theo bước thời gian, mảy cũng hư vô từ khởi điểm, hãy dập tắt những anh dam hảo huyền đột hiện trên đường về vô tận.

Chỗ ngồi đó từ bao giờ ngự trị hai vì sao huyền hoặc, tinh hoa nhiệm màu trong suốt giòng lịch sử cỏ cây sinh vật loài người, nguy trang ảo ảnh bóng mát ốc đảo vùng trú ẩn hoang đường trên lộ trình cát lửa bao la.

Khoảng trống vắng hiện hình một dấu hỏi lớn dần theo thang năm và trở thành ẩn tượng khắc sâu vào vách đá của hư vô trường cửu, ánh sáng ky-diệu của hai vì sao thần thoại từ khoảng trống long lanh màu dạ quang trong bầu trời dằng - dặc sương mù điểm tuyết.

Ánh sáng lạ lùng vừa ngọt ngào diêu vợi vừa ngo ngác màu trinh nguyên vừa phảng phất kỳ hương dị thảo có mảnh lục lâm hồi sinh những linh hồn hấp hối để dẫn thân vào cuộc lưu đày êm ả rút đấng-cay làm thực phẩm sinh tồn.

Bây giờ mùa thu hay mùa đông, tiếng gọi âm vang tha thiết dội vào vách núi xa xăm im lìm lẫn trốn tan chìm trong giòng nước lũ lao mình ra đại dương mit-mùng trước niềm bờ ngõ của loài cây loài chim nhân chứng vô tình.

Trong Quán Khuya

Một mình trong quán khuya.
nâng ly rượu thứ nhất.
uống mừng em không về.
đó là một hạnh phúc.
cho em và cho tôi.

tôi nâng ly thứ hai .
uống mừng mình cô độc.
đó là một hạnh phúc.
cho loài rêu u hoài.

tôi nâng ly thứ ba.
uống mừng mình tự do.
đó là một hạnh phúc.
cho loài mây giang hồ.

tôi nâng ly thứ tư.
uống mừng mình sẽ chết
rất một mình một mình
đó là một hạnh phúc

rồi tôi gục xuống bàn
không mừng gì nữa hết
không buồn gì nữa hết

Người Đi Trong Mùa Xuân

Người đi trong mùa xuân
nhìn hai bàn tay ái ngại
ôi những đường gân xanh
và những đường chỉ hư vô hằn vết tích
những cánh hoa khô
nằm lơ thơ trên giòng thời gian hoang phế.
Người đi trong mùa xuân
nhìn hai bàn chân ái ngại
ôi những vết chai,
thương tích của tàn phai
đọc theo mê lộ gập ghềnh loang lổ,
ngày tháng càng phơi bày thêm nỗi khốn nạn của đời người.
Người đi trong mùa xuân
nhìn thân hình ái ngại
ôi bộ xương gầy khẳng khiu
những nhánh cây mùa thu

mà đọc được thời gian
vô tình đã nhuộm vàng và lột trần lớp lá thanh xuân thần thoại.
Người đi trong mùa xuân
nhìn qua hồn ái ngại,
ôi bãi tha ma dằng dặc sương mù hoang lạnh
với những bia mộ phai mờ rêu phong,
những giòng chữ hoài niệm vu vơ nhu khuôn mặt hiện hữu nhạt nhòa bi thảm.
Người đi trong mùa xuân
như oan hồn vất vưởng
còn luyến lưu ảo-ảnh tuyết vời hăng lung linh trên trời đêm huyền hoặc
tìm ngôi ngoài trong ám ảnh sau cùng của vì sao băng sắp chìm sâu vào bóng đêm
mit mùng quên lãng.

Trên Bãi Cát Thời Gian

Người ngồi đó mắt buồn sao khuya
Người ngồi đó tóc mềm rong rêu
Người ngồi đó bàn tay hoang liêu
Nhật từng viên đá sỏi thô sơ
Trên vĩa hè tu ngu
Và âm thầm như ốc biển
Với máu nóng từ mảnh hồn quần quại
Người rút ra mãi rất say rất say
Và chung quanh
Những nguoi ban con lung me mai
Treo ngang dọc nhưng dương thang lau say
Nguoi ngoi do cu mai cu mai
Nhưng viên da tho dan sinh khi
Roi sạp thanh nhưng o hình ky la
Theo nhịp điệu trái tim
Qua anh đen chấp chôn lệ loi
Của man suong tiem thuc lung linh
Nguoi ngoi do mua ha tran nang am di qua
Va mua thu mat nai buon ngo ngac
Giong song em dem hay cuong no troi xuai
Noi lenh benh co reu tan ua
Nguoi ngoi do mat mo hoi suong
Nguoi ngoi do ban tay gay nhan nheo
Va than hình can coi nhanh cay kho
Nguoi ngoi do mua dong tai ac ve
Va cuoi cung con loc thoi
Cuon canh kho vào ho tham hu vơ
Chi còn lại nhưng o hình ky la
Tren bai cat thoi gian quen lang hoang vu

Mê Lộ

Tôi muốn đặt trong tim một cốt mìn
Rồi châm ngòi lạng lẽ
Bằng ngọn lửa của khát vọng vô biên
Trái tim sẽ tan tành như xác pháo
Để còn nghe dư âm kỳ diệu về sau
Để nhìn màu khói tỏa lung linh
Và để xem vẻ đẹp ảo huyền của từng mảnh tim vụn nát
Bằng ngọn lửa của khát vọng vô biên
Tôi muốn đốt thời gian
Hơn phần tư thế kỷ đời mình
Và tất cả những tháng năm còn lại
Để tìm một mùi hương không tên đầy quyến rũ
Hay một chút tinh hoa ánh sáng
Bằng đóm sao xa
Trong màn đêm vĩnh cửu
Bằng ngọn lửa của khát vọng vô biên
Tôi muốn đốt cả thịt xương tủy não
Để thưởng thức mùi hương xông lên
Để nhìn xem sắc màu quần áo
Của nhúm tro tàn
Sau một lần hỏa thiêu
Dù chỉ là người ngậm ngãi tim trầm
Với niềm đam mê vô ích
Sẽ gục ngã hoàn toàn cô đơn
Như cánh chim lạc loài bé nhỏ
Giữa sa mạc hư huyền vô tận
Trong bóng cánh mịt mù của thời gian
Hồn cũng bình yên như lá cỏ bên đường

Nắng xuân đời người

nắng mùa xuân đời người
vén màn che cửa sổ
căn phòng hôn âm thầm
thay lại một hình cây

sương không thời gian phủ
đây ánh sáng dư hương
trên nền xanh dĩ vãng.
xác chết lịm từ lâu

dù phút giây tái hiện

nét sinh thời ban đầu
hồ thu còn xao xuyên
ánh đèn chợt thấp lên

soi tỏ nhà hoang phé
từng đồ vật bỏ quên
trong cõi lòng bóng tối
bung mắt ngủ hồi sinh

bốn mùa ao nước đục
một khoảnh khắc trong xanh
từng viên sỏi kỷ niệm
chìm ngấm xuống lòng ao

từ bàn tay huệ trắng
một đêm nào ló dạng
bay ra trong đáy bùn
thân cây và xác chết
sói trắng với đèn ma
rúc lên rồi vụt biến
trong màn sương bao la.

1961

Khi Bánh Xe Quay Nhanh

một cây sậy đứng yên trên mặt đất
quả địa cầu tự nó quay quanh
và quay quanh mặt trời
cây sậy tưởng mình muôn đời bất động
con ruồi bu trên một chiếc tấm
chiếc tấm nằm giữa bánh xe
và bánh xe quay tròn quay tròn
khi nhíp quay chậm chậm
con ruồi vô ý thức ung dung
nhíp quay càng nhanh hơn
con ruồi sẽ chóng mặt
nếu buông tay
cánh sẽ gãy chân sẽ què thân sẽ nát

chúng ta ngồi trên những chiếc tấm
trong bánh xe gán xiếc vô hình
chúng ta nói cười tranh dành yêu ghét
trong đường vòng của bánh xe quay tít
dưới ảnh hưởng cùng một sức ly tâm

ai vẫy vùng trốn thoát

như con ruồi vấy vùng trong lưới nhện
sẽ bị coi là những kẻ điên khùng
hồn sẽ đầy vết thương
và trọn đời mục rã ăn năn

Trong Cuộc Hành Trình

Trong cuộc hành trình của kiếp người
Tôi làm rơi tuổi trẻ
Xuống giòng sông
đổ phù sa của thời gian
Cuồn cuộn chảy vào đại dương
hư vô

Làm sao tìm lại được
Viên ngọc thanh xuân bằng giọt lệ
Trong giòng sông đục ngầu tuôn chảy mãi

Trong cuộc hành trình gian khổ ấy
Tôi làm rớt tình yêu
Xuống giòng nước
đổ phù sa của thời gian
Cuồn cuộn chảy vào đại dương
hư vô

Làm sao tìm lại được
Viên ngọc tình yêu bằng giọt lệ
Trong giòng sông đục ngầu tuôn chảy mãi

Trong cuộc hành trình cô độc ấy
Tôi làm rớt nguồn vui
Xuống giòng sông
đổ phù sa của thời gian
Cuồn cuộn chảy vào đại dương
hư vô

Làm sao tìm lại được
Viên ngọc nguồn vui bằng giọt lệ

Trong giòng sông đục ngầu tuôn chảy mãi
Trong cuộc hành trình vô hạn ấy
Tôi làm rớt niềm tin
Xuống giòng nước đổ phù sa của thời gian
Cuồn cuộn chảy vào đại dương hư vô
Làm sao tìm lại được
Viên ngọc niềm tin bằng giọt lệ

Dù mưa bằng suối lệ
Hay máu vỡ từ tim
Khi chút đau đã cạn
Cơn lốc vô tình lên
Ngọn đèn tàn ánh sáng
Linh hồn cũng bình yên

Đôi Mắt Từ Đất Liền

Trong những ngày lênh đênh ngoài biển cả
Để tiếp tục cuộc hành trình lưu đày
Giữa đại dương nước xanh cam nín
Trong bầu trời rục rĩ ban ngày
Trong bóng đêm bao la
Tren lớp sóng điên cuồng
Trong mảnh hồn sa mạc
Một đôi mắt dịu hiền
Từ đất liền quê hương quên lãng
Hai vì sao long lanh huyền nhiệm
Mà khoảng cách muôn trùng không gian
Rất xa . . . rất xa vời tầm tay
Niềm an ủi đón đau âm thầm
Như bàn tay đầy gai ve vuốt
Giấc ngủ phù sinh êm ả bèo trôi
Trên cuộc hải hành lưu đày cưỡng bách
Khi con tàu và thủy thủ
Với cánh buồm tâm hồn tả tơi
Chìm sâu trong lòng đại dương hư vô đầy phản nộ
Đôi mắt ướt màu lân tinh
Còn long lanh ánh sáng hư huyền
Trong lòng thời gian vô biên

Lời Ru Từ Hư Vô

Trên đỉnh sương mù hoang-liêu phát nguyên từ nỗi sáng-suốt ngông-cuồng đáng tiếc, với sự trần trụi nguyên thủy của A Dam về nỗi trống không ghê rợn đời người , anh choáng váng nhìn qua ngưỡng cửa hư vô.

Lời ru nào khe khẽ âm vang từ ảo giác

Dưới vực sâu âm u của chán chường mệt-mỏi về trọng lượng một tảng đá vô hình của kiếp người kéo dần linh hồn vào vực sâu không đáy, anh muốn buông chìm theo bóng thời gian

Bàn tay nào êm ái vờn rất ư ảo giác, giữa đại dương bao la mà con tàu đức tin tan tành theo sóng gió điên cuồng thổi từ nội-địa ý thức và mặt nạ ảo ảnh rơi chìm thảm-thương, anh bơ-vơ như bọt-biển trong niềm tuyệt-vọng vô-biên..

Chiếc phao nào đột hiện âm thầm trong ảo giác trong khu rừng già mịt-mù của cuộc
phiêu du không thể chối từ dẫy cạm bẫy rắn rết và thú dữ mà thung lũng xanh tươi phải
chăng là quê hương muôn đời của mảnh hồn gần bốc lửa
Con suối nào im lìm băng ngang vùng ảo giác

Đường Bay Của Loài Đóm Đêm

Biển thân yêu biển bạo tàn trước mặt
Cuộc hải hành tiêu hao dần thời gian
Của loài đóm đêm trên đường về hư vô
Kết quả một phiên tòa kỳ quặc
Những hình nộm bằng rom
Lạnh lùng làm khán giả
Một quyền lực siêu hình không tim
Là quan tòa phán xử
Ngay những ngày bị can chưa hiện diện
Con thuyền trống trơn nằm chờ trên bãi cát
Voi mai cheo be nhỏ mong manh
Chút sinh lực cỗi còm lau sậy
Tùng đợt sóng khua nhịp *blue* buồn trên bãi hoang
Là điệp khúc kêu mới của biển
Tùng phút giây mòn mỏi cả tâm linh
Lời giục giã thiết tha
Đầy ma lực thôi miên
Ngày khởi hành không còn sao lãng
Mùa nắng ấm xuân thì hiện tại
Vẻ bình yên của đại dương xanh
Là bề mặt nguy trang huy hoàng
Trên vùng cạm bẫy
Anh hối tiếc không còn đủ ngây thơ
Để tin vào những giấc chiêm bao
Và hối tiếc không còn đủ niềm tin
Để làm con thiêu thân lao vào ảo ảnh
Tùng trái thủy lôi rải rác trên đường
Luôn sẵn sàng phục kích
Và bi thảm nhiều hơn cát biển đông
Cho loài sâu hô hấp mãi hư không
Đếm thời khắc phôi phai
Bằng bước chân đưa vào vực thẳm
Cuộc hải hành thường bắt đầu vào mùa xuân
Sẽ tuần tự qua mùa hè nhiệt đới
Tùng cơn mưa xối xả mặt mày
Và giông tố không ngừng đe dọa
Con thuyền sẽ lênh đênh
Trong sương mù mùa thu
Và trong trũng mưa đọng đầy gai nhọn

Con thuyền sẽ quay tròn như chiếc lá khô
Sẽ va vào đá ngầm của thời gian
Sẽ chìm sâu trong đáy huyết đại dương âm u vùng lãng quên

Vòng Tay Cát Bụi

Là giọt lệ yêu kiều trên ngọn cỏ
Hay ảo tưởng một đời nâng niu
Kết tinh thành giọt lệ xanh xao

Vòng hoa vinh quang thứ nhất
Quầng lên giấc ngủ bình yên
Cũng là vòng hoa truy niệm
Nỗi cô đơn êm đềm

Bây giờ là một đêm bắt đầu
Hay là đêm kết cuộc
Đêm non nao, đêm trên bờ vực thẳm
Mặt ào ảnh tuyết vời
Sấp tan thành nước mắt
Vị sao chỉ huy hoàng khi vị sao băng
Và ngay khi vị sao sắp tắt
Vị sao đã tan vào hư không hằng cửu
Phải chăng đây là lời chấp nhận
Hay chỉ là niềm ăn năn
Hay cũng là tiếng kêu phản kháng sau cùng
Ngoài đại dương cuồng nộ xa xăm
Bánh xe thời gian lặng lẽ quay đều
Sau những vòng mệt mỏi
Đầu con giốc chênh vênh
Là nhịp cầu biên giới vô hình
Và bên kia
Vùng vực thẳm không tên
Bóng đen mịt mù một lớp nhung êm
Im lìm đón đợi
Những linh hồn bơ vơ dìu nhau
Trôi vào vùng lãng quên
Không thể nào từ biệt một lần trọn vẹn
Niềm cô độc bám sinh trong huyết quản
Khi vượt cầu biên giới phù sinh
Anh mở vòng tay bạch tuộc
Để ôm em, ôm giọt lệ yêu kiều
Ôm niềm vui mong manh cần thiết
Cùng nỗi nhục nhằn đón đau thừa tự
Trong chúc thư từ thuở mới làm người

Ôm ngày mai mờ cát bụi
Ôm sự sống là đang ôm cái chết
Ôm tình yêu là đang ôm hư vô
Hỡi giọt lệ yêu kiều trên ngọn cỏ
Hãy ảo tưởng một đời nâng niu
Đã kết tinh thành giọt lệ xanh xao.

*

mục lục

(ghi chú: bản đánh máy do Lê Hoàng từ Đà Nẵng, gửi 20-5-2007)

đọc thêm: DHS Bỏ Vùng Trú Ẩn Hoang Đường từ:

<http://www.songvinh.com/luanhoan/tacpham/000hoikyroi.htm>

Đỳnh Hoàng Sa

Nhà thơ Tên thật **Đinh Văn Quý**, bút hiệu khác Hương Quy, sinh năm 1939 tại Quảng Nam. Cựu học sinh trung học Phan Châu Trinh Đà Nẵng, Cựu giáo sư trường trung học công lập Trần Quốc Tuấn Quảng Ngãi, Cựu Sĩ Quan Việt Nam Cộng Hòa. Bắt đầu viết từ đầu thập niên 60. Thơ đăng trên các tạp chí Bách Khoa, Thời Nay, Mai, Phổ Thông Nhận Thức, Trước Mặt..... Truyện, truyện dịch in trên nhiều tuần báo, tuần san, bán nguyệt san tại Sài Gòn. Cùng Luân Hoán, Hà Nguyên Thạch chủ trương nhà xuất bản Ngưỡng Cửa . Mất tại Sài Gòn năm 1990

Tác phẩm đã xuất bản :

Vùng Trú Ẩn Hoang Đường (thơ, Ngưỡng Cửa 1968)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)